

FÖRESTÄLLNINGEN OM ORDNING VID KEY WEST

Wallace Stevens

I översättning av Daniel Helsing

Hon sjöng bortom havets genius.
Vattnet formade aldrig en tanke eller en röst,
det var som en kropp som enbart var kropp, med
tomma ärmar fladdrande i vinden, men vattnets
härmrörelser gav ifrån sig ett ständigt skri,
orsakade ständigt ett skri som inte var vårt,
utan, förstod vi, som tillhörde havet,
äka och omänskligt.

Havet var inte en mask. Det var inte heller hon.
Sången och vattnet smälte inte samman
trots att hon sjöng de ljud hon hörde,
för hon sjöng med ord, ett efter ett annat.
Kanske rymde hennes fraser alla det
malande vattnet och den gapande vinden,
men det var henne vi hörde, inte havet.

För hon var skaparen av sången hon sjöng.
Det tragikliknande, i sig självt inneslutna havet
var bara en plats dit hon gick för att sjunga.
Vems ande är detta? frågade vi, för vi visste
att detta var anden vi sökte och vi visste
att vi ofta skulle fråga detta när hon sjöng.

Om det bara var havets mörka röst, eller, till och med,
 de mångfärgade vågorna, som steg;
 om det bara var den yttre rösten från himlen
 och molnen, från den vattenomslutna korallen, hur klar
 den än var, skulle det ha varit djup luft,
 luftens rungande språk, ett sommarljud
 som upprepades under en sommar utan slut,
 blott ljud. Men det var mer än så, mer, till och med,
 än hennes röst, mer än vår, mitt bland det
 meningslösa sjudandet hos vattnet och vinden,
 de teatrala avstånden, bronsskuggorna som hopades
 på höga horisonter, havets och himlens
 berglika atmosfär.

Det var hennes röst som gjorde
 himlen som skarpast i försvinnandet.
 Hon mätte dess ensamhet med precision.
 Hon var den enda byggaren i den värld
 i vilken hon sjöng. Och när hon sjöng blev havet,
 vilket jag det än hade, det jag
 som var hennes sång, för hon var skaparen. Sen,
 när vi såg henne gå där, av och an, ensam,
 visste vi att det aldrig fanns en värld för henne
 förutom den hon sjöng och, sjungande, skapade.

Säg mig, Ramon Fernandez, om du vet,
 varför, när sjungandet upphörde och vi vände
 mot staden, varför de glasartade ljusen, ljusen
 på fiskebåtarna som ligger för ankar i hamnen där,
 som vajade i vinden när natten sjönk,
 bemästrade natten och utmätte havet,
 alstrade glimmande zoner och glödande pålar,
 disponerade, fördjupade, förtrollade natten.

Åh! Helig vrede för ordning, bleke Ramon,
 skaparens vrede att ordna ord för havet,
 ord för väldoftande portaler, stärndunkla,
 och ord för oss, och vårt ursprung,
 med spöklikare linjer, med vassare ljud.*

* Dikten är hämtad från *The Collected Poems of Wallace Stevens* (New York 1954). Ö.a.